Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-06-05, [iš Sočio – į Iskorostį].

Ты, серпы мочивший в поле,

Ты, серпы мочивший в поле,

Ты, поднявший первый цеп,

Славь недели полной воли… [1]

— — — —

Tai koks pas mane gyvenimas dabar —

Ir, rodos, kad aš negyvenu, tik toli toli kurioj lakioju. Tiek daug saulės pas mane ir naktys tokios tamsios!

Ankstų rytą atsikėlęs bėgu pas mares. Pasišlaistau, paslankau, apie 8 grįžtu pusryčiautų. Papusryčiavęs miegu vėlei. Pamiegojęs einu pas mares ant saulės šildyties ir maudyties. Pasišildęs 3 valandas pietauju. Popiet einu į kalnus, apie 7 vakarieniauju, pamiegu pusvalandį ir einu vėl pas mares ar į kalnus. — Bet aš tau niekus rašau.

Vakar nuo tavęs nieko, šiandie nuo tavęs nieko, užvakar nuo tavęs atvirutė, kurioje rašai: „Jei tylėsi ilgai, gali nelauktų atsitikimų būti.“ —

Ar aš tyliu, Sesulyte? Ar aš tyliu! Aš norėjau tau telegrafuoti, bet telegrama eina beveik tiek pat, kiek laiškas, o antra, tu jau kelionėj…

Kodel tu manų laiškų negauni? Ir kodel tau taip sunku, taip skaudu?

Ar pasaulis toks mažutis, ar žvaigždės ne gaisrios, ar naktelės ne tamsios?

Žiūrėk in žvaigždes, daugiau in žvaigždes.

Pas mus jų labai daug krenta ir taip pamažėli, kad per mares ilgas tęsias — slenka žalių spindulių juosta.

Žiūrėk in žvaigždes, in žalius spinduli[u]s.

Nereikia, kad kas žmogų ramintų, kad jam siūlytų ir kalbėtų — reikia gyventi, reikia gyventi ir negalvoti. Kiekvienas jausmas visuomet gražesnis ir skaistesnis, kai apie jį negalvoji, kai tik žinai, kad gyveni, kad jauti… Ir, man rodos, kad nieko negalvojant tegalima jausti ir dainuoti. Kodel pas tave tokios liūdnos akys, tokios liūdnos mintys ir laiškutis, tokiomis virpančiomis rankomis rašytas? Sesute!

Didžiuojuos burtu —

Raudonu žiedu

Nuogoj krūtinėj… [2]

Sakai: „…galvoti nebemoku… Tik Tave be galo myliu…“ Aš paskaitęs pašokau ir nubėgau pas jūružę parymoti. Tai ko gi, tai ko gi?

O man — ko man daugiau bereikia pasaulyj — jei Sesulė su manim ir nieko negalvoja?

Tu atleisk man, bet aš galvot tai iš tikro nebemok[u]. Bet, sako, mano veidas pajaunėja ir akyse gyvenimas verias! Sesute, aš ir pradedu jausti, kad aš esu jaunas, kad jaunėju ir kad tegyvenu su saule ir su vėjais. O naktimis — baltas lelijas iš darželių vaginėju. Gatvės pas mus — tai vis tiek kaip kalnų takelis. Eini ir paskęsti mandarinų krūmuose ir magnolijų kvapuos.

Ė, Sesute, Sesute! Kad tai tu būtum čia!

Ar tu mėgsti be takelio per naktužę pilkaakę klajoti?

Bučiuoju. Dainuok linų žiedų vainiką ir apynių. O aš tau i[š] baltų lelijų nupinsiu šįvakar ir jūružėj paskandinsiu.

Bučiuoju labai labai.

Boly[tis]
5/VI — 17

KOMENTARAI

[1] ~ *rus* =
Tu, lauke galandęs pjautuvą,
Tu, pakėlęs pirmą spragilą,
Šlovink savaites, kupinas valios…

BS iš atminties cituoja eilutes iš 1907 m. parašyto rusų poeto simbolisto Valerijaus Briusovo (1873–1924) eilėraščio „Rugpjūtis“ (Валерий Брюсов, „Август“, in: Валерий Брюсов, Все напевы. 1906–1909, in: http://www.prosv.ru/ebooks/lib/69_Brusov/5.html) (žiūrėta 2015-10-02).

[2] Pirminis šios frazės variantas („Didžiuojuos turtu – / Raudonu žiedu, / Dengiu krūtinę…“) atsispindi anksčiau rašytame eilėraštyje „[Galingą opą]“, žr. BS laiškas VČ, Sočis, 1917-05-09–10, in: *VUB RS*, F153–1094.